

שרה רייכה מייזיל. בת אפרים אנתיק, מתה כמבכירה

שָׁבַע רִגְזוֹ הַנְּנִי, אֵינְ לִי מְנַחֲמִים !
רִשָּׁשׁ הַמּוֹת אֶת חַיִּי לֹא נָתַן לִי רַחֲמִים,
יִצְאָה יָדוֹ בִּי וַיִּהְרָס בֵּית מְגוּרֵי
כִּי הִנִּיף צוּר חֲרָבוֹ עַל אֲשֶׁת נְעוּרַי.
מִי יִזִּיל בְּשֵׁם תְּעַלָּה בְּלִבִּי הַפְּצוּעַ,
אִם מִי יִגִּיד לִי לְמָה קָרְנִנוּ זֶה וּמַדּוּעַ ?
רַק יָמִים עַל שָׁנָה אַרְךָ שְׁלוֹמֵנוּ,
אַחֲרֵי כֵן, בְּמִלֵּאת לָהּ עֲשָׂרִים שָׁנָה,
נִתַּן יָלֵד קֶטֶן לָנוּ, בְּגִנּוֹ בְּכוֹרֵנוּ,
אִךְ כִּפּוֹר נִפְשׁוֹ אֶת נַפְשָׁה נִחְנָה.
כֵּן אוֹנִי, כֵּן עֲנִי ! צַר לִי עֲלֶיךָ,
כִּי תִגְדֵּל – אֶהְבֵּת אִם לֹא תִקְדְּמֵךְ,
תִּדְעַ קְרָא „אָבִי“ וְקְרָא „אִמִּי“ לֹא תִדְעַ,
כִּי יְתוֹם הֵנָּךְ מִבְּטָן וּמִלְדָּה.
וּמָה אֶעֱנֶה לָךְ בְּרִבּוֹת הַיָּמִים
כִּי תִגְדֵּל וְתִשְׁאַל : אִמִּי אֵיךְ ?
בְּמָה אֶצְדִּיק בְּעֵינֶיךָ פֶּעַל הַצּוּר תָּמִים
כִּי קֶצֶץ בְּנֵעַר אֶת פְּתִיל חַיִּיהָ ? !
עַז אֶתָּה הַמּוֹת – הָאֶהְבָּה עֲזָה מִמֶּךָ :
בְּאַהֲבַת נְעוּרִים לֹא תִשְׁלֹט יָדְךָ :
גַּם מַעֲבָר לְקָבֵר, מְאַרְבּוֹת הַשָּׁמַיִם שָׁמָּה,
מְצַרּוֹר הַחַיִּים כֹּה נִפְשָׁה עֶתָּה צְרוּרָה
עוֹד תִּבְיֵט אֵלַי שְׁרֵתִי הַהֲדוּרָה
תִּבְיֵט וְתִאָּהֲבֵנִי כִּימֵי הַיּוֹתֵה עַל הָאֲדָמָה.

(יהודה לייב גורדון, נאד של דמעות - קבוצת כתובות שעל גבי הקברים)

כֵּן אוֹנִי, כֵּן עֲנִי ! צַר לִי עֲלֶיךָ : ע"פ סיפור מות רחל בלידתה (בראשית לה, יח) : "וַיִּהְיֶה בְּצֵאת נַפְשָׁהּ כִּי מָתָה וַתִּקְרָא שְׁמוֹ כֵּן אוֹנִי וְאָבִיו קָרָא לוֹ בְּנִימִין".

על קבר הבאראנעסע חנה גנצבורג

תְּמִידַת נְשִׁים הָיִית, אִשָּׁה עֲטוּרַת בְּעֵלָה,
בַּת יִקָר הוֹרִיָה וְאִם שׁוֹקֵדַת עַל קִנְיָה –
וְכָל זֶה גָזַן נִצַח בְּרִגְעַ וַיָּבֵא רִגְזוֹ בֶן-לֵילָה,
בְּעָרְבֵי הַיָּינוּ שְׂמֵחִים וְלִבְקָר – קִינָה.

(יהודה לייב גורדון, נאד של דמענות - קבוצת כתובות שעל גבי הקברים)

בְּעָרְבֵי הַיָּינוּ שְׂמֵחִים וְלִבְקָר – קִינָה: בהיפוך מן הפסוק בתהילים (ל, ו): בְּעָרְבֵי יְלִיָן בְּכִי וְלִבְקָר רִנָּה.

אָנִי חֲנָה
לְפָנַי זְקִנָה
לְחֻבְלֵי לִי
גַם אֶל-חֹלֵי
וַיּוֹם בֶּן-בֵּית
וַיְהִי שִׁבְתִּי
יְהִי מוֹתִי
כִּי מִיִּתִּי
הָאֵלֶּמְנָה,
בָּא שְׁבוּרִין.
נְהַפֵּךְ גִּילִי
וּלְעוֹרוֹן.
יֵרַח טִבְתִּי
כָּל-הַתְּרוּן.
כְּפָרְתִי,
בְּשִׁנַּת כְּשָׁרוֹן.

(שמואל דוד לוצאטו, כנור נעים)